ÚSVIT NOVÉHO VEKU

FILIP TADEÁŠ HOLZER

Úsvit Nového veku

Filip Tadeáš Holzer

ISBN 978 – 80 – 570 – 8080 – 0 (print)

ISBN 978 – 80 – 570 – 8081 – 7 (pdf)

ISBN 978 – 80 – 570 – 8082 – 4 (epub)

ISBN 978 – 80 – 570 – 8083 – 1 (mobi)

Obsah

Prológ 5
Kniha Hrozba 7
Správy 8
Návšteva 22
Posledný odpočinok 33
Zmluva 45
Traja generáli 59
Kniha Nový hráč 73
Prievozská kotlina 74
Nový hráč 91
Odpoveď na hrozbu 105
Cesty 118
Univerzita 131
Záznam z denníka autora 139
Kniha Pády 140
Koniec univerzity 141
Odpovede 151
Hádanky v tme 163
Odplata 176
Správy 184
Kniha Následky 198
Stretnutie 199

Vojna klope na dvere 210
Ponuka, ktorá sa neodmieta 220
Vyhlásenie vojny 234
Nové územia 243
Ťažké rozhodnutia 255
Zmeny 268
Prví z Prekliatych 269
Prvé mesto 286
Ruiny 295
Strieborná križovatka 307
Slovo a meč 318
Kniha Vojna 332
Začiatok vojny 333
Obrana mesta 343
Ústup 356
Začiatok konca 369
Kniha Úsvit nového veku 383
Ruiny a plány 385
Zvrat vo vojne 396
Predohra 408
Zvrat 419
Úsvit Nového veku 428

Prológ

Samotnú by ma zaujímalo, prečo som vlastne opustila pohodlie Planiny koní a vydala sa do Feronovho rodiska – Astritika. Možno ma tým poveril astatický archivár Okapia Helénska a snáď i sám Valentis. Keď Feron, syn Ferentilov opustil provinciu Horský val a odobral sa vládnuť do svojho panstva, prisľúbil Jazdcom, že im za seba pošle nového študenta.

Domnievala som sa, že práve preto som odišla... Ale teraz, keď sa hrejem u ohňa v Listnanoch, dozvedám sa, čo všetko musela Okapia vedieť. Všetky podrobnosti mám v živej pamäti. Začalo to pred mnohými rokmi.

Písal sa rok 2 450 tretieho veku. Hraničiari zo Santonova, druhého najväčšieho mesta Astritického kráľovstva, po prvý krát hlásili, že zbadali oddiely vojensky vyzbrojených Kal-Tarish. O niekoľko mesiacov sa začali valiť celé rieky týchto príšer, nad hlavami ktorých viala vlajka s horiacou lebkou.

Jedinou obranou proti tejto nákaze z legiend a mýtov boli Červení jazdci. Preto sa nepriateľské vojská obrátili proti banským mestečkám. Ale lord Roland von Szkreczkov, pán zo Zlatoprutu, prinútil senát, aby vyslal poslov na juh, do Astritika a Satýrie.

Satýria mala dosť svojich problémov a nechcela veriť správam o bytostiach z legiend a mýtov. Lord Feron, syn Ferentilov bol skeptický. I tak požiadal Červených jazdcov a Astatický rád, aby posilnili obranu v provincii Horský val.

Nakoľko bol Astritický polostrov pokojnou provinciou bez problémov s banditami, jazdci posilnili svoje rady. Doplnili tak svoje rady o bežných roľníkov, statkárov i žoldnierov. A spolu s Astatickým rádom vyslali do Prievozskej kotliny posily. A tak oddiely kráčali horami provincie Vysočina.

To ešte nevedeli, že došlo k zrade. K zrade zo strany Čarodejníckej univerzity, ktorá lačnela po pomste a spojila sa s Kal-Tarish. Nebyť

ostražitosti hraničiarov a magického nadania Astatikov, škody by boli devastujúce. Útok bol nečakaný. Z dvetisíc mužov prežilo len päťsto. Mnohí Kal-Tarishskí a čarodejníci si nevšimli jedného malého pozorovateľa.

Mnohí, podobne ako ja, premýšľali, čo zmôže jeden malý gnóm za tak desivých okolností.

Kniha Hrozba

Archivár Okapia mi vždy rozprávala, že sa vtedy nad Vysočinou sťahovali zlé mračná. Skupiny pomstychtivých čarodejov sledovali každú väčšiu skupinu žoldnierov a vojakov, ktorá kráčala údoliami pohoria. Keď sa priblížilo vojsko Červených jazdcov a Astatikov, čarodejníci z univerzity zoslali zahaľujúce kúzla na celé Kal-Tarishské vojsko.

Červení jazdci vycítili hrozbu Kal-Tarishských a vyslali prieskumníkov na obhliadku. Sto hraničiarov sa rozišlo, aby sa pokúsili odhaliť hrozbu, o ktorej už vedeli. Spolu s nimi šlo päťdesiat Astatikov, ktorí v prípade ohrozenia mali upozorniť ostatných. Medzitým sa hlavný tábor postavil stráže a začal pripravovať k obliehaniu.

Kal-Tarishskí sa chopili príležitosti a zaútočili bez varovania. Zahaľujúce kúzlo padlo a prekvapení vojaci a Astatici sa museli brániť. Malý gnóm Roland, syn Ronaldov sledoval náhly a neočakávaný útok z tieňa lesa, kde si ho ani čarodejníci a ani Kal-Tarishskí vojaci nevšimli.

Zatiaľ čo sa Červení jazdci a Astatici snažili brániť pred nepriateľmi, signál privolal naspäť prieskumníkov. Slnko, ktoré v tú chvíľu vychádzalo, poskytlo malému oddielu vojakov príležitosť. Zatrúbili na rohy a zaútočili. Slnečné lúče oslepili Kal-Tarishské vojská a náhly protiútok nedokázali úspešne odraziť. Dostali sa do obkľúčenia.

Vďaka zhode okolností, ktoré sprvu hrali v prospech Kal-Tarishských vojsk, sa podarilo Červeným jazdcom a Astatikom odraziť zdrvujúci útok. Útok, ktorý si v prvých minútach bojov vyžiadal jednu tretinu podpory pre Horský val. A vďaka malému pozorovateľovi sa začal písať príbeh, ktorý zmení osud celého Astritického kráľovstva. A možno i celého kontinentu.

Správy

Astritikum bolo prekrásne mesto. Plné najrôznejších ľudí a podivných stvorení. Niektorí z nich sa podobali na levy, tigre a jašterice. Našli sa medzi nimi i muži a ženy s kozími nohami.

Mnohí z nich mali chvosty, ktoré im pri práci vôbec nezavadzali. Práve naopak. Pomáhali im. Samotní príslušníci mačacieho národa využívali svoju pýchu – chvost ako tretiu ruku. Mali k tomu i prispôsobené svoje nástroje.

Keď sa s týmito podivnými mačkami niekto rozprával o ich rase, všimol si určitú hrdosť. Dosť často sa odvolávali na obchodné karavány, vynikajúcich bojovníkov či vzdelaných filozofov a učencov. A radi hovorili aj o sebe ako o felidiancoch. Pozornému človeku neuniklo ani to, že sa delili na poddruhy – Lijónski, Tigrisovci a Siberiánci. A boli i tu.

Lijónski boli mohutnejší s hrivou ako levy a so zlatavohnedou kožušinou. Statní a obratní. Obchodovali najmä s hračkami, lukmi a šatstvom. Tigrisovci boli najnižší. Merali len meter šesťdesiat, čo bolo o hlavu menej ako Lijónski. Boli skôr remeselníci a učenci. Oba národy svetle žlté s tmavými hrivami. Tigrisovci ešte k tomu mali i čierne pruhy.

Asi najvýraznejším typom boli práve Siberiánci známi tiež ako Levharti. Srsť svetlá ako slnkom zaliaty sneh na najvyšších vrchoch Strieborného pohoria, kam sa málokto odvážil. A čiernymi škvrnami po tele. Vynikali najmä ako vodcovia a generáli, ale aj ako remeselníci a obchodníci. A mali svojho zástupcu i tu, v Astritiku. Bol ním Feron, syn Ferentilov.

Práve ho prebrali slnečné lúče. Huňatá hriva mu zakrývala menšie očká. Zažmurkal a pokrčil ňufákom. Otočil sa na bok. Vedľa neho ležala jeho láska. Hnedý muž s výzorom mládenca na prahu dospelosti. Felidianec sa posadil na posteľ.

Mladík len včera dovŕšil dospelosť. Teraz však tvrdo spal a felidianec sa pozeral. Muž sa postavil a prezliekol sa. Biela košeľa

so zlatým lemom a symbolom rodu, gaštanovohnedá vesta, nohavice a topánky. Oblečenie prezrádzalo jeho postavenie. Šľachtic a vládca provincie. A perfektne dopĺňalo jeho zlatistú srsť.

Bol vládcom Astritického polostrova, najjužnejšej provincie Astritického kráľovstva. Jeho sídlo, menší zámok s troma vežičkami, bol domovom jeho rodu. Podľa záznamov až od polovice druhého veku. V čase, keď Astritikum bolo len malým mestečkom s priľahlými dedinami.

Dnes už malo cez päťdesiat tisíc občanov a ďalších päťtisíc na dedinách. Z balkónu mal najlepší výhľad na Hlavnú triedu, štvrť s veliteľstvom provinčnej armády. Taktiež tu mali svoje sídlo Červení jazdci a Astatický rád. Bola tu i fakulta Čarodejníckej univerzity.

O nej saj dosť klebetilo. Čarodejníci ho však netrápili. Nebolo ich dosť na ovládnutie provincie a mali tu svojich rivalov v podobe Astatického rádu. Práve Astatický archív predstavoval určitú protiváhu v podobe kúzelníka a šermiara.

Trápil ho Horský val. Klebety, ktoré sa šírili o Kal-Tarish, ho znepokojovali viac, ako čokoľvek iné. Nechcel však nikoho zo svojich blízkych zaťažovať svojimi obavami. Tobôž nie teraz, keď nemal dostatok informácii.

Pristúpil k stolu a vzal dokumenty. Jeden z nich, hlásenie Červených jazdcov, hovorilo jasne v prospech jeho obáv. Správa upozorňovala vládcov provincií na orkov a Yuan-Ti, ktorí sa potulovali po Horskom vale, jednej z najsevernejších provincií kráľovstva.

Vedel, že Horský val je prevažne hornatá oblasť a príšery z legiend a mýtov si mohli ľahko zmýliť s Reptiliánmi. Tí však na pevnine neboli od pádu Čarodejníckej univerzity na konci Druhého veku. Usídlili sa na ostrovoch a v podmorských kráľovstvách, kde mali svoje mestá. Len máloktorý z nich žil na pobreží kráľovstva.

„Feron, koľko je hodín?“ ozval sa hlas.

Felidianec sa otočil a pousmial. Mladík sa na neho pozeral. Rozospatý výraz plný otázok a túžby po ďalšom vzdelávaní. Teraz prezrádzal ešte niečo. Nudu a výčitky. Akoby hneď vedel, čo ho čaká.

Felidianec bol rád, že ho hlas mladého muža vytrhol z myšlienok a obáv z Kal-Tarishskej hrozby. Teraz sa mohol sústrediť viac na svoje povinnosti a budúcnosť. A podľa tradícii musel ešte upevniť vzťah provincie s felidiánskymi karavánami. Povinnosť, ktorej sa za každú cenu chcel vyhnúť.

„Kastor, je osem hodín ráno," odvetil felidianec. „A opakovane ti hovorím, aby si ma volal Paris. Feron, syn Ferentilov som len pred občanmi provincie."

Pre mnohých ľudí bol známy ako Paris z Hadej zátoky, člen rádu Červených jazdcov a hraničiar. Tí však väčšinou nepoznali jeho tvár. Len jeho hlas. Naopak pre svojich poddaných bol známy ako Feron, syn Ferentilov. Mnohí z nich však poznali len jeho neustále vysmiatu a milú tvár.

„Predsa ma poznáš," pousmial sa Kastor. „A ja poznám teba. Stačí mi pohľad na teba a viem, že rozmýšľaš nad svojim osudom. Čo ťa trápi?"

„Priateľ môj, významné felidiánske rody majú dohodnuté manželstvá. I ja si raz budem musieť vziať za manželku dcéru nášho najvýznamnejšieho spojenca," povzdychol si. „Dcéru Iriliena Zlatého, vodcu obchodnej karavány Zlatá harfa. Jeho obchod zásobuje celé kráľovstvo hudobnými nástrojmi najvyššej kvality."

Kastor spozornel. Veľmi dobre poznal Ferona. Ako syn kováča dosť často pozoroval ľudí, ktorí prichádzali za jeho otcom. Väčšina z nich bola bezstarostná. Potrebovali len drobnosti, ktoré sa vyrábali v dostatočne veľkom množstve. Veci ako klince, kladivá, dýky či podkovy boli jednoduché. Na ich výrobu stačila forma a dostatok roztaveného železa.

Zato meče, štíty či brnenia boli zložitejšie. Ich výroba zaberala omnoho viac času a venovali sa im špecializovaní pracovníci manufaktúr. Medzi nich patril i Kastorov otec, ktorý bol vážený zamestnanec jednej takejto manufaktúry.

Teraz však nemyslel na otca. Rozmýšľal o Feronovi. O jeho dohodnutom manželstve. O svojej pozícii v provincii a osude, ktorý ho očakával. O Feronových plánoch, ktoré sa v posledné dni dosť menili.

„Ako do toho zapadám ja?“

„Kastor, vieš, že ťa milujem...“ Paris sa odmlčal. „Ako člen Hraničiarskeho zboru Červených jazdcov mám svoje povinnosti. Ako vládca provincie potrebujem zástupcu, ktorému môžem dôverovať. A ktorý bude plniť moje očakávania v čase, keď provincia a kráľovstvo budú potrebovať služby hraničiara Parisa z Hadej zátoky.“

Kastor sa celých sedem rokov pripravoval na post poradcu a dôverníka lorda Ferona, syna Ferentilovho. Nikdy však neveril tomu, že bude milovať hraničiara Parisa z Hadej zátoky. Vedel, že ide o jednu a tú istú osobu, ktorá zdieľa dve identity. Dve rôzne role.

„Mal si dosť času na oboznámenie sa s rádmi,“ otočil sa Paris. „Vieš, ku komu sa prihlásiš?“

„Astatický rád,“ odvetil pohotovo. „Vždy ma lákalo študovať základy mágie, filozofie a teológie.“

Pamätal si všetko. Ako sa zoznámil s hraničiarom Parisom. Ako spoznal lorda Ferona. Kedy zistil, že sú to dve tváre jednej osoby. I to, kedy prejavil nadanie na mágiu. Každá z týchto udalostí ho významne poznamenala a zmenila.

„A nezabudni na šerm. Pamätám si na svoj prvý deň u Červených jazdcov. To som vstúpil do hraničiarskeho zboru a prijal meno Paris. Prívlastok som dostal v priebehu rôznych misií, ktoré som podnikal so svojim majstrom,“ pousmial sa. „Študoval som v Hadej zátoke.“

Kastor sa zaradoval. Prehodil cez seba slávnostné rúcho s vyobrazením fénixa, bájneho vtáka. Symbol mladých ľudí, ktorí si vyberali svoje zameranie. A po celé štúdium. Výnimku však tvorili hraničiari, ktorí podľa zákona nosili symbol fénixa iba na ceremónie.

Xxx

Na prvý pohľad mladý muž kráčal chodbami starého, už dávno opusteného gnómskeho mesta. Bol oblečený v jednoduchom šate. Hnedá tunika a nohavice akoby patrili vidiečanovi. Nik by ho, nebyť malých rohov na hlave, nerozoznal od bežného človeka. Bol súčasťou Nymfálskeho národa, ktorý sa dožíval niekoľko sto rokov.

Bol príliš ďaleko od domova. Jeden z niekoľkých dôvodov, pre ktoré obýval staré, gnómske mesto. Miesto mu dodávalo určitý pokoj od myšlienok na rodinu. I pokoj od spomienok, ktoré ho celé štyri dekády trápili.

Náhle sa zastavil a porozhliadol sa. Mal pocit, že počuje detský plač. Plač jeho sestry, keď mala len tri roky. Jediného právoplatného dediča z jeho rodiny. Spomienka na jeho sestru ho naštvala. Spomínal si, ako sa k nemu chovala. Ako ním opovrhovala, ponižovala a urážala. Nebol pre ňu ničím iným, ako len otrokom.

Vykročil vpred. Nechcel myslieť na nič iné, ako na svoje ciele a poslanie, ktoré mal. Túžba oslobodiť všetkých faunov spod područia dryád. To ho hnalo vpred. To mu dávalo zmysel života.

Zastavil sa a porozhliadol. Stál na konci chodby. Pred ním bola časom sformovaná jaskyňa. Dosť veľká, aby v sebe uchýlila jedno menšie mesto. Klenba žiarila ako nádherná nočná obloha. Tisíce malých svetielok poskytovalo dostatok svetla na úžasný pohľad.

Stálo tu mesto plné starých, kamenných budov. Boli v dobrom stave a zub času sa na nich podpísal len minimálne. Dostatok budov pre desaťtisíc ľudí. Už dlhšiu dobu však neboli obývané. Len malá časť mesta poskytovala prístrešie pre neho a skupinu bojovníkov vedenú silným a pre fauna výrečným mužom.

Zišiel po schodoch a na chvíľu sa zastavil pri dverách do jednej z nich. Chcel si len usporiadať myšlienky. Otvoril dvere a vstúpil. Miestnosť bola priestranná a dobre osvetlená. Boli tu tri drevené lavičky a stôl, za ktorým sedel postarší muž.

„Drahý priateľ, očakával som ťa pred pár dňami," otočil sa. „Čo ťa zdržalo?"

„V Nymfálskom kráľovstve nastal problém," zatváril sa zhnusene. „Meridiana Lesný klenot," odvrkol podráždene. „Trvalo mi, kým som prekročil hranice. Nesiem vám však dobré správy. Tritisíc vojakov sa k vám pridalo. Potrvá minimálne týždeň, možno dva, kým začnú bojovať vo vašom mene."

Zhnusenie, ktoré pocítil, nebolo spôsobené chovaním jeho sestry. Bolo spôsobené hierarchiou v Nymfálskom národe, kde ženy mali všetky výhody a muži boli len nástrojmi. Len prostriedkom l dosiahnutiu cieľov, ktoré dryády mali. Až na pár výnimiek ako Sorintiel Plameň západu neznamenali nič.

„Mám dostatok vojakov na obsadenie jedného menšieho mesta. Nie však dosť na obsadenie Horského valu. Nebyť spojenectva s Čarodejníckou univerzitou, neporazíme ani tie posily, čo poslal Astritický polostrov," pozrel sa na Nymfálčana. „Erentiel, potrebujem každého schopného vojaka, ktorého mi ty a moji velitelia získate."

„Rozumiem," odvetil s úsmevom na tvári. „Našim cieľom je lord Roland von Szkreczkov, pán z Prievozskej kotliny. Jeho armády však budú bojovať do posledného muža."

„Nie, nebudú. Máme spojencov i mimo provinciu Horský val. Len ich musíme o tom ešte presvedčiť," na chvíľu sa odmlčal. „Kal-Tarish sú po celom kontinente. Nevie sa však o nich, pretože bojujú medzi sebou i proti Červeným jazdcom."

„Takže aké sú naše plány?"

„Budeme vyčkávať na to, ako sa zachová Roland von Szkreczkov. Pokiaľ mám pravdu, nakoniec rozdelí svoje vojská," pousmial sa. „Zatiaľ čo my získame ďalších vojakov z Horského valu, o ktorých ani Červení jazdci ešte nevedia."

„Máte pre mňa ešte nejaké rozkazy, môj pane?"

„Nie, pre teba nie," postavil sa. „Ale ja mám isté, neodkladné záležitosti," vzal svoju palicu. „Je na čase, aby sme v našej šachovej partii zapojili ďalšie figúrky."

xxx

Kastor sa porozhliadol po sále. Hala bola honosná a priestranná. Poskytovala dostatok miesta pre tristo ľudí. Tretinu z nich tvoril senát, Parisovi vazali a ministerská rada. Práve oni mali svoje miesta pri stoloch. Občania, keď boli ceremónie, pozorovali sálu z balkónov a z terás po stranách.

Dnes však ministerská rada, všetko poradcovia provinčného trónu, stáli na svojom mieste. Asi dva metre naľavo od trónu. Poradcovia boli so svojimi študentmi. Pri stoloch sedeli senátori a zemani. Kastor okamžite spoznal zemana Afroditu Striebornú, pani zo Striebroprutu, vládcu panstva Strieborné pohorie.

Paris sa postavil. Dva kroky vpred a porozhliadol sa. Kastor si všimol ten slabý, nepatrný prechod z hraničiara na astritického lorda. Paris bol odhodlaný, opatrný a dôsledný muž. Vždy pripravený položiť svoj život za hodnoty. Za bezbranných ľudí. A vždy v ústraní celého diania, ktorému sa vyhýbal. Skrytý v tieňoch a bez nároku na slávu.

Lord Feron, syn Ferentilov bol pravý opak. Ľahkovážny a neopatrný. Akoby mu ani nezáležalo na tom, čo si o ňom myslia. Alebo akú chybu spraví. Akoby mu ani nezáležalo na provincii. Len na kapitále, ktorý ide do provinčnej pokladnice.

Kastor však vedel, že ide o dve strany jednej mince. Ako Feron, syn Ferentilov musel zabezpečiť dostatok financií. Tie musel cez dane a poplatky a to boli nepopulárne rozhodnutia. Ale ako Paris z Hadej zátoky poznal všetky problémy provincie. Vďaka tomu sa peniaze rozdeľovali omnoho jednoduchšie. K tomu využíval svojich poradcov a ich študentov.

„Dnes je významný deň," prehovoril Paris. „Dnes sa sedem študentov po prvý krát ujme svojich povinností a stanú sa súčasťou provincie," pozrel sa na svojich poradcov. „Dúfam, že prinesiete nový pohľad do starej provincie. Sarol´nian, prosím Vás, predstavte nám študentov."

Postarší muž v hnedom habite predstúpil a uklonil sa. Vyžarovala z neho pokora a charizma. Mnohí z členov senátu ho rešpektovali. Poznali ho len ako poradcu Parisovho otca. Práve vďaka nemu sa posilnila provinčná garda a posádka Červených jazdcov.

„Kirké Striebroprstá, dcéra Valéria Striebroprstého," prehovoril zástupca. „Bude pokladníkom a ekonómom provincie. Je dcérou zlatníka z významnej rodiny z panstva Horská cesta."

Predstúpilo mladé usmievavé dievča. Už na prvý pohľad išlo o gnóma zo Strieborného pohoria. Uklonilo sa najprv Feronovi, následne i rade a senátu.

„Ďalším absolventom je Valerián, syn veliteľa provinčnej armády," predstúpil mladík v zbroji. „Pôjde na štúdium k Červeným jazdcom. Keď nadíde čas, bude hlasom vojenských cechov.

Ďalšími sú sirota Selientir, budúci hlas práva, Demeter Jemnošitie z rodiny výrobcov odevov, zástupca remeselníkov a obchodníkov, a Sergius Veritian, z rodiny farmárov, budúci hlas statkárov a poľnohospodárov."

„Mojim zástupcom bude Kastor Ranná Hviezda," prehovoril Paris. „Syn kováča Rigela. Zároveň bude i mojim dôverníkom, ktorý bude

vedieť o mojich najväčších obavách i najmenších nádejach, ktoré mám.“

Paris sa len na neho pozrel a pousmial sa. Sarol’nian k nemu pristúpil a prebral odznak provinčného zástupcu, zlaté kladivo. Pripol ho Kastorovi na habit a so slovami „Hlas vládcu, Ochranca trónu a Pán z ľudu,“ sa uklonil.

Poradca sa vrátil k Parisovi a postavil sa po jeho pravici. Kastor si naopak pár sekúnd užíval rozruch, ktorý vyvolalo jeho postavenie u bežných ľudí. Až keď ho niekto štuchol do boku, si uvedomil, že sa musí postaviť po pravici svojho panovníka. Prešiel a postavil sa.

Pamätal si celý obrad, len si teraz nevedel spomenúť, čo má povedať. Vedel, že musí ako zástupca vládcu Astritického polostrova vypočuť jedného z občanov. A poradiť v rámci svojich možností. Len si nevedel vybaviť na slová, ktoré mal povedať.

Pozrel sa na Parisa. Ten sa len pousmial. *„Keď si nespomenieš na slová, ktoré si sa učil,“* vybavila sa mu v hlave Sarol’nianova rada. *„Len požiadaj jedného z občanov, aby predniesol svoju prosbu. A potom vyjadríš svoj názor.“* Spravil tri kroky vpred.

„Ako nový zástupca si vypočujem prosbu jedného z občanov,“ prehovoril. „A poradím mu, ako najlepšie budem vedieť. Vládcovia vzduchu nech mi pri tom pomáhajú a Vládcom zeme ďakujem za silu.“

Vedel, že táto prosba bola špeciálne vybraná pre neho. Že sa prednesie a on len musí preukázať všetko to, čo sa naučil a na čo sa pripravil. Bol nervózny. Dúfal, že sa nepomýli a nepopletie radu, ktorú si mal pripraviť.

„Pane, mám prosbu...“

„Pane, mám správy,“ ozvalo sa z davu. „Ktoré sú omnoho dôležitejšie, ako prosba roľníka.“

Ľudia ostali zaskočení. Paris sa náhle postavil. Spomedzi bežných ľudí sa predral malý, zavalitý mužíček. Gnóm v honosnom, hnedom rúchu s kožušinovou zbrojou. Spoza chrbta mu vyčnievala veľká sekera. Za opaskom mal dva meče.

„Môj pane, ospravedlňujem sa za vyrušenie," prehovoril. „Ale ponáhľal som sa, aby som vás informoval o dôležitých udalostiach."

„Majster gnóm, u nás nie je zvykom," prehovoril Paris. „Aby sa prerušili ceremónie neznámym mužom."

„Mám tu list od veliteľa armády," vytiahol papiere. „Ktorú ste vyslali na pomoc Horskému valu. Povedal mi, že vám mám oznámiť smrť Valérie z Oranžového sadu, astatického archivára," vytiahol prsteň.

Paris podišiel a vzal si ho. Poriadne si ho prehliadol. Jablko, symbol rádu. Na vonkajšej strane obrúčky bolo vyryté *Moc je len Vládcami vypožičaná.* Nápis sa náhle vytratil. Neostala ani len stopa po rytí do prsteňa. Paris hneď vedel, že gnóm hovorí pravdu. Otvoril list a začítal sa.

Obsah jasne hovoril o nečakanom útoku. Nepriateľov bolo mnoho a výrazne zredukovali posily pre Horský val. Autor listu, veliteľ Červených jazdcov zároveň odporúčal posilniť obranu na hraniciach. List zároveň oznamoval smrť majstrov Astatického rádu.

„Majster gnóm, ďakujem vám za doručenie oznámenia o smrti," zavrel list. „A teraz vás žiadam, aby ste sa predstavili a predniesli mi správu."

„Ach ja zábudlivý osol," buchol sa do čela. „Volám sa Roland, syn Ronaldov. A rád by som vás, lord Feron, informoval v súkromí. Ide o správy len pre vás a vaše uši. "

„Čo si myslíš ty, Kastor? Vypočujeme ho v súkromí?" otočil sa k mladíkovi.

„Lord Feron, to rozhodnutie je na vás," prehovoril. „Keďže vám odovzdal správu, ktorá vás presvedčila o jeho dôveryhodnosti, mali by sme mu vyhovieť."

„Majster Roland, syn Ronaldov, než sa rozhodnem, rád by som poznal dôvody."

„Dôvodom sú, môj pane, Kal-Tarish. Aspoň tak mi ich predstavili Červení jazdci. Malá skupina z nich práve podáva hlásenie na veliteľstve tu, v Astritiku."

Paris si spomenul na prosbu lorda Rolanda von Szkreczkov, pána zo Zlatoprutu. Okrem jeho poradcu, ministerskej rady a Kastora nik iný nevedel o hrozbe Kal-Tarish. A ani teraz nechcel šíriť klebety.

Správa gnóma však jeho snahu narušila. Vedel, že čokoľvek, čo spraví, už nezabráni otázkam občanov a senátu. Len teraz musel nájsť spôsob, ako celú situáciu, ktorá nastala, vyriešiť.

„Majster Roland, ešte máme povinnosti, ktoré nás zaväzujú. Ako náhle ich naliehavosť pominie, budeme sa vám venovať."

„Ďakujem, môj pane," uklonil sa gnóm.

Xxx

Klebety, ktoré prišli spolu s gnómom, sa šírili po meste až príliš rýchlo. Dorazili aj do Astatického archívu, cechu čarodejov. Celý archív bol na nohách. Vymieňali sa klebety a poznatky. Hľadali sa aj odpovede na otázky, ktoré ich trápili.

Mladá žena sedela na lavičke v záhrade archívu. Bola pokojná a trpezlivá. Nechcela ísť cestou dohadov a domnienok. Nechcela sa spoliehať na klebety ľudí. A gnómovia boli určitou pripomienkou. Spomienkou, ktorá sa vynorila v ten najmenej vhodný čas.

„Ako vidím, tak ťa neláka ten nový, čo navštívil lorda Ferona."

„Marcus, aj my sme boli pre mnohých legendou," prehovorila žena.

„Ja áno, ale ty," prisadol si muž. „O vás, dryádach, vedia všetci. Aj keď sme rodina, Okapia, nikdy si nebudeme rovní. To nás, faunov učili už od útleho detstva."

Okapia sa len pousmiala. Veľmi dobre si pamätala na detstvo. Na ich vzťah v Nymfálskom kráľovstve, ešte pred odchodom, spomínala ako na prekrásny. Marcusovi to však nikdy nechcela hovoriť.

„Kráľovná Matka si to nemyslela," pozrela sa na fauna. „Inak by ti neumožnila odchod. Sme dcérami Vládcov zeme a nevestami poslov a ochrancov sveta."

„Nie, nie som," povzdychol si Marcus. „Dostal som správy. Našu pomoc Horskému valu prepadli. Prežila asi tretina bojovníkov, ktorých naše rády poslali."

„Mali by sme to prešetriť. Lord Feron, syn Ferentilov musí byť informovaný. Bez jeho súhlasu nemôžeme spraviť nič."

„Požiadam ho o súhlas," vstal. „Aj keď dnes máme v každej provincii dostatok hraničiarov, zajtra ich už bude málo. Odporučím rádu, aby začala s tréningom nových."

Okapia len prikývla.

Xxx

Paris čítal listy. Stále neveril tomu, čo sa v nich písalo. Podozrenie vojakov sa potvrdilo a Kal-Tarish vyliezli na povrch. Jedna veľká armáda. Dosť silná na to, aby oslabila posily pre Horský val.

A spoznával i rukopis. Ako učeň hraničiarskeho zboru Červených jazdcov neustále čítal správy od veliteľa Sofokla. Jeho roztrasené písmo spoznal i teraz, tri roky po skončení štúdia.

Pozrel sa na Rolanda. Nechápal len jedinú vec. Prečo si jeden z veliteľov bojovníckeho rádu vybral práve horského gnóma za posla? Prečo práve tak malú, na prvý pohľad bezvýznamnú osôbku?

„Majster gnóm, musíte si uvedomiť, že som dosť skeptický," prehovoril Paris. „Ja, Feron, syn Ferentilov som plne zodpovedný za svojich poddaných. Nemôžem ich ohroziť len preto, že ste mi doručili správy od veliteľa Sofokla."

„Môj pane, ani to od vás nežiadam. Provincia Vysočina, kde žijem, už opevňuje staré pevnosti. Na žiadosť miestneho generála Červených jazdcov. Podľa zákona sa však my, horskí gnómovia, nemusíme zapájať do bojov. Pravda je však taká, že i nás to môže ohroziť. Obzvlášť po tom, čo sa tak veľká armáda dostala z hlbín Vysočiny na jej úbočie."

„Musíme informovať ostatné provincie," pozrel sa na Kastora. „Mali by o novej hrozbe vedieť," pohľadom sa vrátil ku gnómovi. „Majster Roland, syn Ronaldov, je ešte niečo, čo by ste mi chceli povedať?"

„My gnómovia sme hrdým národom. Pokiaľ mi dovolíte, rád by som vám pomohol. Pokiaľ Červení jazdci hovoria pravdu o Kal-Tarish, i moja rodná nora je v ohrození. Rád by som bojoval za svoj ľud."

„Zvážim vašu prosbu," odvetil Paris.

Roland sa poďakoval a uklonil. Keď odišiel, Kastor sa hneď pozrel na Parisa. V hlave mal mnoho otázok. Len nevedel, ktorú z nich položiť. Chcel všetky naraz. Najviac ho však trápila len jedna vec. Či Feron, syn Ferentilov, vládca Astritického polostrova opustí pohodlie svojho domova.

Paris si však nevšímal výraz svojho spoločníka a zástupcu. Len si znova čítal list. Premýšľal nad osudom Horského valu. Chcel vyslať ďalšie jednotky, ktoré by pomohli obrane. Zároveň však nechcel nechať svoju provinciu bez ochrany.

„Pokiaľ chceme posilniť obranu Horského valu pred Kal-Tarish," pozrel sa na Kastora. „Potrebujeme silného vodcu s dostatočne veľkou armádou."

„Posilnenie armády potrvá minimálne tri roky. Ak chceme zaistiť dostatočnú obranyschopnosť, potrebujeme armádu mimo naše možnosti. Pokiaľ nie domobranu, tak by sme museli najať žoldnierov.“

„Nemusíme nikoho najať. Barbari nám už cez tristo rokov pomáhajú udržiavať poriadok v provincii. Majú malé dedinky naprieč celým kráľovstvom. Dobrá príležitosť pre môjho zástupcu. Požiadaš ich o pomoc.“

Návšteva

Mohutný, svalnatý muž stál na nádvorí a sledoval chlapcov pri tréningu. Boli oblečení do jednoduchého šatstva. Zakrýval malú časť tela od pása do polovice stehien. Chlapci trénovali s drevenými mečmi a palicami, aby si neublížili.

Muž sa pri niektorom z nich z času na čas zastavil. Skontroloval správny postoj či držanie tréningovej zbrane. Pokiaľ videl chybu, poradil, ako držať meč alebo odraziť útok súpera. Vždy sa snažil prísne a vľúdne pristupovať k študentom

Ozvalo sa trúbenie. Muža to však neodradilo od tréningu mládeže. Len pokračoval v pozorovaní chlapcov. Zrazu k nemu pribehol jeden zo starších. Na prvý pohľad dvanásťročný chlapec. Podal mužovi lístok a odbehol naspäť.

Roztvoril ho a prečítal. Položil ruku na rameno svojho spoločníka. Len mu niečo pošepkal a prešiel okolo budovy. Pri vchode ho čakal mladík s dvoma vojakmi. V očiach chlapca bol viditeľný strach. V ruke zvieral rukoväť.

Muž naopak pôsobil dosť pokojne a vyrovnanie. U Kastora, ktorý bol len polovičného vzrastu, však vzbudzoval strach a hrôzu. Nepomáhal tomu ani fakt, že muž bol oblečený len v kožených nohaviciach.

„Mladý pane, volám sa Edmund McLayer," prehovoril statný chlap. „A som vodcom barbarského kmeňa. Jedného z množstva barbarských kmeňov. Môžem vám pomôcť?"

„Volám sa Kastor, syn Rigelov. Môj pán, Feron, syn Ferentilov, vládca Astritického polostrova," odmlčal sa mladík. „Vás žiada o pomoc. Provincia Horský val nás požiadala o vojenskú podporu, ale jednotky, ktoré sme vyslali..."

„Chcete obsadiť pevnosti?" prerušil mladíka. „Či poslať vojenskú podporu?"

„Lord von Szkreczkov potrebuje vojenskú podporu, ktorá by mu pomohla odraziť nepriateľské armády.“

„A prečo tu nie je von Szkreczkov? To má strach z pár mužov a bandy detí?“ zasmial sa. „Alebo má iné povinnosti ako tanec v manželkiných šatách?“

„Nie, pane, ale nebolo dostatok času. Len pred pár dňami sme sa dozvedeli, že došlo k útoku na posily, ktoré sme vyslali. Nebyť gnóma Rolanda, syna Ronaldovho, správy by sa k vám dostali o týždeň, možno i neskôr. Paris, vlastne lord Feron...“

„Paris? Paris z Hadej zátoky?“ spýtal sa muž prekvapene a zasmial sa.

Kastor len prikývol.

„On jediný ma porazil,“ odvetil pokojne. „Na tak obratného bojovníka som ešte nenatrafil. A nečestného,“ buchol Kastora po pleci. „Čestný bojovník bojuje čelom k nepriateľovi, nie chrbtom k realite. Neposkakuje a neuhýba. Postaví sa nebezpečenstvu ako pravý chlap. Ale ja mu to nezazlievam. Využil výhodu, ktorú mal.“

„A vojsko, pane?“ spýtal sa.

„Môžem poslať desať mužov. Do konca mesiaca by som vedel zohnať minimálne ďalších sto. Sme príliš roztrúsení po horách.“

„Pane, nechcem byť drzý,“ ustúpil o dva kroky. „Ale podľa mňa je to dosť málo. Červení jazdci poslali šesťťsto mužov.“

„Drobec, môj desaťročný syn bol pred pár dňami vyčistiť jednu jaskyňu. Vraj sa tam usídlili nebezpeční banditi,“ ukázal k lesu. „Ale syn mi povedal, že to boli len klebety.“

Kastor sa pozrel smerom, kam ukazoval barbar. Všimol si sedem čerstvých tiel, ktoré boli zavesené na stromoch. Všetky stále v koženej zbroji. Keď sa poriadne pozrel, všimol si ešte jedného banditu. Ten bol vysoko a v plnej plátovej zbroji. Chýbala mu hlava.

„Ale asi potrebuješ viac, ako len výsledky práce. Tvoj sprievod proti najslabšiemu zo žiakov ako ukážka. Má len deväť rokov. Môže byť?“

„Pane, ale ja nechcem, aby vojaci ublížili dieťaťu,“ pohotovo zareagoval. „Predsa len sú trénovaní celé roky a už aj bojovali.

„Toho sa neboj, drobec,“ otočil sa k deťom. „Valerius, tréning proti vojakom!“ zavolal.

Dobehol mladík. V porovnaní s mužom, o ktorom sa vedelo, že je spomedzi barbarov najstarší, bol ako dieťa. Ale i tak dosahoval úctyhodnej výšky dva metre. Predsa len sa o barbaroch vedelo, že sú tri metre vysokí, statní muži s ohromnou silou.

Kastor len prikývol. Vedel, že ukážka barbarského boja pomôže. Presvedčí náčelníka, aby vyslal svojich vojakov. Len vydal rozkaz rytierom a spolu s Edmundom sa posadili na lavičku. Barbar len tleskol.

„Chlapi, nešetrite ma,“ zavtipkoval chlapec. „Pretože ja sa krotiť nebudem.“

Chlapec vzal obojručný tréningový meč a pár krát s ním švihol. Vojaci tasili svoje meče. Pokúsili sa zaútočiť. Chlapec len švihol mečom vo vzduchu. To odradilo Kastorov sprievod, aby sa priblížili k chlapcovi na dosah meča.

Ďalší pokus o útok. Ďalší švih vo vzduchu. Chlapec sa len hral s vojakmi. Sledoval každý ich krok a pri každom pokuse o útok len naznačil výpad. Pôsobil vyrovnane a pokojne. Akoby ani nešlo o tréning. Skôr o neškodnú zábavu

Znova sa pokúsili priblížiť. Chlapec znova švihol. Teraz však zasiahol hranou čepele vojaka rovno do ruky. Rytier upustil zbraň a ustúpil. Druhý využil príležitosti a zaútočil priamo. Chlapec uchopil meč a vytrhol ho celou silou. Vojaka to len trochu nadvihlo a spadol na zem. Čepeľ chlapcovho meča skončila pri krku.

Mladík sa pozrel na Edmunda. Barbar sa len pousmial. Kastor len s otvorenými ústami sledoval celý výjav. Snažil sa pochopiť, ako mohol deväťročný chlapec poraziť dvoch najlepších rytierov provincie.

Postavil muža na nohy a uklonil sa. Neprehovoril ani slovo. Krv, ktorá mu kvapkala z rany, si nevšímal. Dokonca pôsobil, ako keby ani tú bolesť nevnímal. Vojaci si vzali svoje zbrane a postavili sa vedľa Kastora.

„Valerius, si šikovný chlapec," vstal a pristúpil k nemu. „Ale tréning nesmieš brať ako zábavu. Kebyže ide o skutočný boj a," pozrel sa na vojakov. „Odhodlanejších bojovníkov, už dávno ti spravia pár šrámov a bodných rán. Držali sa ďalej len preto, že sa nás boja."

„Rozumiem, pane," smutne sklopil zrak. „Nesmiem sa spoliehať len na svoju výšku a vzhľad. Nie každému naháňame strach."

„Dobre, a teraz bež. Ošetri si ranu a obehni dedinu. Sedemkrát. Potom máš do večera voľno."

„Ďakujem vám, pane," uklonil sa a odbehol.

Kastor ostal ohromený. Počul mnoho chýrov od felidiánskych karaván. O brutalite barbarov. Ich hrôzostrašnej a brutálnej nátury. O bezcitnosti k deťom. O fyzickom týraní žien. Všetko to boli len klebety, ktoré mali nahnať strach a hrôzu v srdciach banditov.

To, čo doteraz videl v dedine, popieralo všetky chýry. Barbari boli prísni, svedomití a húževnatí. Svoj tréning brali omnoho vážnejšie a dôslednejšie ako ktorýkoľvek iný národ. Každý z nich musel urobiť aspoň niečo navyše, aby ostal vo forme, ktorú mal.

Bolo v nich však i niečo ľudské. Na rozdiel od iných národov pôsobili, ako keby si Vládcovia živlov vybrali tých najsilnejších z ľudí. A vylepšili ich na úroveň, ktorú ľudské telá ešte zvládali. A výška, ktorá činila takmer dvojnásobok bežného človeka, bola jasným príkladom Kastorovho dojmu.

„Edmund, rád by som...“ na chvíľu sa odmlčal a zamyslel. „Musím uznať, že vaše bojové schopnosti spolu s vašim výzorom pôsobia úžasne. Pokiaľ ten chlapec bol iba učňom, rád by som videl v boji vašich najlepších bojovníkov.“

„Možno sa toho, chlapče, dočkáš,“ pousmial sa. „Len pripomínam, že odmietame bojovať po boku čarodejov. Naša viera v Matky zeme nám bráni sa spolčovať s mágiou. Legendy hovoria, že čarodejníci sú potomkami prasiat. A my sme nikdy neverili ľudom, ktorí vás dokážu zabiť mávnutím ruky.“

„Oboznámime s tým lorda von Szkreczkov. On nás požiadal o posily na obranu mesta pred Kal-Tarish.“

„Tie bájne príšery z mýtov?“ zaradoval sa. „Tak nech sa pripraví na tristo vojakov. Keď sa to roznesie po kraji, barbarskí muži sa budú hlásiť dobrovoľne. Dokonca i ženy a deti budú prichádzať.“

Kastor sa len pousmial. Po výkone barbara Valéria, jedenásťročného chlapca, bol presvedčený, že i malý oddiel dokáže ubrániť mesto. A s tak veľkou podporou trojmetrových silákov ani viac nechcel.

Ale i tak ľutoval, že nedokázal zaistiť dostatočne veľkú podporu. Tristo mužov bola len šestina toho, čo poslali Červení jazdci a Astatici. Aj keby dokázali bojovať proti presile, s tritisíc vojakmi v mestskej garde boli len malým oddielom.

Xxx

Paris sa zastavil pred sídlom Červených jazdcov. Budova dosť veľká pre tristo vojakov. Rád vždy prijal dvesto detí na tréning. Po troch rokoch ich prerozdelil medzi starších a skúsenejších vojakov.

Zato hraničiari, súčasť rádu, boli pre mnohých tajomstvom. Paris ich však poznal. Na hraničiarsky výcvik si vždy vyberali najodvážnejších a najobratnejších. Väčšinou tí, ktorí prejavili nadanie na tichý a nenápadný pohyb. Alebo drobní zlodeji, ktorí dokázali okradnúť i tých najpozornejších a zmiznúť v dave.

Dokonca si spomínal aj na výcvik. Najväčším problémom bolo skrývanie. Ako príslušník mačacieho národa mal výhodu v noci. V noci mu oči mačacieho národa dávali výhodu. Videl tam, kde iní len tápali. Cez deň však musel viac spoliehať na iné zmysly – sluch a čuch.

Paris vstúpil na pozemok a pomaly kráčal. Nádvorie bolo takmer prázdne. Dve malé skupinky učňov sa rozprávali. Nebolo ich viac, ako trinásť. A dvaja z nich mali ošetrené ruky. Bežný úraz pri tréningu.

Vo vnútri sídla bolo ticho. Stála skupinka jazdcov väčšinou dohliadala na tréningy nováčikov alebo poriadok v meste. Vždy časť z nich šla na obhliadky. Tých mohlo byť tak tridsať starších mužov. Medzi nimi i Parisov učiteľ.

Keď vstúpil do kancelárie, porozhliadol sa. Za stolom sedel Nymfálčan. Výzorom podobný mnohým ľudom. Spod kučeravé vlasy mu vyčnievali dva výrastky. Rohy typické pre faunov z Nymfálskeho národa. Na prvý pohľad v Parisovom veku. Len Paris však poznal pravdu. Muž mal cez sto rokov a pred sebou ešte niekoľko storočí. A učil jeho otca.

„Dobrý deň, priateľ môj," uklonil sa. „Ako sa vám darí?"

„Feron, syn Ferentilov, už dlho som ťa nevidel," pousmial sa muž. „A pripomínam ti, že už dávno nie si mojim žiakom," pristúpil k Parisovi a objal ho. „Určite si prišiel kvôli tej tragédii."

„V podstate áno, Marcus," odvrátil zrak. „Mal som mnoho povinností a nemohol som prísť skôr. Privádza ma sem útok, ktorý sa odohral v provincii Vysočina.. Podľa správ, ktoré som dostal, využili moment prekvapenia. Vďaka tomu dokázali pobiť väčšinu posíl."

Hanbil sa. Hanbil sa za to, že svojho majstra nenavštívil už skôr. Vedel, že medzi jeho povinnosti patrí i neustále trénovanie a zlepšovanie svojich schopností. Niečo, na čom Marcus neustále trval. A stále mu to počas výcviku pripomínal.

„Paris, ty si vládca Astritického polostrova. Ľudia milujú Ferona, syna Ferentilovho. Posilni obranu na severných hraniciach provincie. My sa postaráme o Strieborné pohorie. Barbari radi lovia banditov a nebezpečné šelmy a," povzdychol si. „Astatici už raz pomáhali s udržiavaním poriadku, takže v tomto smere nevidím problém."

„Ďakujem za radu," uklonil sa. „Rád by som navštívil ešte Astatického archivára. Dosť ma zaujíma, čo vedia o Kal-Tarish. A či by vedeli vypátrať veliteľa tých armád."

„Máme záznamy. Síce nie tak rozsiahle, ako Astatici, ale poverím učňov, aby ti zistili čo najviac informácii. Keď niečo budeme vedieť, informujeme ťa."

Paris sa uklonil. Vedel, že Marcus nemá rád prejavy úcty. Raz za čas jedno poďakovanie prijal ako prejav slušného chovania, ale to bolo všetko. Pomoc bral ako samozrejmosť. Ako povinnosť, ktorou slúži druhým ľudom. Paris jej však nikdy nepochopil. Len vedel, že je to súčasťou Nymfálskej výchovy.

So slovami „Vládcovia zeme s vami," sa rozlúčil a odišiel. Sídlo Astatického rádu, ktoré mal v pláne navštíviť, bolo len o trochu ďalej. Hneď za fakultou Čarodejníckej univerzity. Vedel, že okolo nej musí prejsť.

Pri vchode na pozemok si všimol staršieho muža. Človeka, ktorého ešte nevidel. Všetkých čarodejov vo svojom meste poznal po mene. Aj ich učňov. Všetkých dvestopäťdesiat majstrov a novicov.

Vstúpil a pomaly podišiel asi na päť metrov od muža. Rozprával sa s mladou dievčinou. Morena, dcéra Perúnova, študent z Prievozskej kotliny, ktorý prišiel kvôli rozsiahlej knižnici Astatického rádu. A ostal aj napriek odmietnutiu.

Prehliadol si poriadne muža. Starý, miestami potrhaný hábit prezrádzal príliš málo. Menej, ako Paris chcel. Väčšina čarodejníckych hábitov mala symbol fakulty, pod ktorú čarodejník patrí. Tu však chýbal. Ten však bol viditeľný i po rokoch používania.

„Vládcovia nech vám požehnajú deň.“

„Vládcovia nech požehnajú deň i vám, môj pane,“ prehovorila Morena.

Postarší muž sa otočil. Trochu zazmätkoval. Po pár sekundár sa uklonil a pozrel sa na Parisa. Strieborné vlasy a hnedé oči boli výraznejšie, ako očakával. Pohľad akoby skrýval určité tajomstvo.

„Vládcovia morí nech vás chránia,“ prehovoril starší muž. „Predpokladám, že ste Feron, syn Ferentilov,“ uklonil sa. „Počul som o vás už mnoho, môj pane. Len som nečakal, že niekto tak mladý bude vládnuť provincii. Dovoľte mi, aby som sa predstavil. Majster Selínius zo Zlatoprutu.“

„Rád vás spoznávam, majster čarodejník,“ uklonil sa Paris. „Dúfam, že nebudem príliš drzý, keď sa vás spýtam na dôvody návštevy. Predsa len moji spoluobčania nie sú dôverčiví voči neznámym čarodejom.“

„Keď sa ku mne dostali klebety o Kal-Tarish, neveril som tomu. Len nedávnom, dva týždne dozadu, som natrafil na malú skupinku asi štyroch vojakov. Neboli zvyknutí bojovať proti čarodejníkovi. Upovedomil som o tom univerzitu a dnes som tu.“

Paris spozornel. Vedel, že sa klebety šíria až príliš rýchlo. Bolo len otázkou času, kedy sa informácia o Kal-Tarish dostane medzi obyčajných ľudí. Červených jazdcov však poznal. Neboli moc zhovorčiví. Tobôž, ak išlo o nepotvrdené informácie a možné hrozby.

„Som rád, že Čarodejnícka univerzita stojí na strane života. Táto nová hrozba, aspoň čo viem od lorda von Szkreczkova, ohrozuje len jednu provinciu. Môže však prerásť do celého kráľovstva. Preto aj treba byť obozretný na to, ktoré informácie sa dostanú medzi bežný ľud.“

„Máte pravdu, môj pane. Ľudia by mali vedieť o novej hrozbe. Tak ohromná vojenská strata, akú utrpeli Červení jazdci, sa dlho nezatají.“

„Majster Selínius, už aj vy ste sa o tom dopočuli? O tejto tragédii okrem mňa vie len sedem ľudí.“

„Lord Feron, niekto sa musel prerieknuť. Iné vysvetlenie nemám. S vašim zvolením by som vás dvoch rád opustil a zašiel za majstrom Terentisom, synom Terentiliovým. Vládcovia morí nech sú s vami,“ uklonil sa.

„Vládcovia nech vás opatrujú.“

„Vládcovia zeme nech vás opatrujú, môj pane,“ uklonila sa Morena.

Xxx

Selínius mávol rukou. Kúzlo, ktoré zoslal, sa rozplynulo. Videl, ako Feron, syn Ferentilov kráča smerom k Astatickému rádu. Nenávidel ich. Vinil ich zo všetkého zlého. Z masakrov, hladomoru i vojen, ktoré sa v minulosti odohrali. Otočil sa k Morene.

„Ďakujem vám za radu. Kúzlo Zahalenie, ktoré ste mi odporučili, bolo rozhodujúce. Bez pomoci tých čarodejov by sme Červených jazdcov nikdy neoslabili. Všetci tu prispeli k tomu, aby sme mohli vykročiť správnym smerom.“

„Majster Selínius, slúžiť vám je mi cťou. Rovnako, ako vy, i ja nenávidím Astatikov. Univerzita...“ na chvíľu sa odmlčala a zahľadela na fakultu. „Nikdy nemala dovoliť, aby sa na tejto slepej ceste stratili životy. To všetko sú následky ich rozhodnutí.“

„Majster Benedikt pristúpi na spoluprácu medzi oboma rádmi. My však musíme počkať na správnu chvíľu. Na moment, kedy poštveme ľudí proti Astatickým archívom.“

„Čo navrhujete?“

„Požiadajte majstra,“ pozrel sa na Morenu. „Aby vás vyslal do Gewohradu. Na univerzitu nemôžem vstúpiť. Aspoň nie s touto tvárou,“ prešiel si s prstami po líci. „Ale nadíde čas, kedy im to prekážať nebude.“

„A keď bude mať pochybnosti?“

„Pamätám sa na dobu, keď som tu bol majstrom,“ postavil sa čelom k zámku. „Vtedy bola iná doba. Iné problémy. Ale i vtedy mali majstri pochyby. Keď sa na ne zaútočí, spozornejú. Potom už len stačí jeden útok z boku a víťazstvo je v našich rukách,“ pozrel sa na Morenu. „Ten útok budú Astatici.“

xxx

Paris sa zastavil pred sídlom Astatického rádu. Mal nutkanie sa spýtať Astatického archivára na majstra Selínia. Nechcel však zbytočne vyvolávať konflikty. Koniec koncov, vzťahy medzi Astatickým rádom a Čarodejníckom univerzitou boli viac než komplikované.

Všimol si postaršiu ženu v jednoduchom rúchu, ktoré hralo červenou, oranžovou a zlatou. Kráčala k nemu istým krokom. Pôsobila ako matka, ktorá chráni svoje deti pred tyranským manželom. Odhodlaná urobiť čokoľvek pre záchranu milovaných.

„Môj pane, vítam vás,“ uklonila sa. „Čo vás k nám doviedlo?“

„Ospravedlňujem sa, že som neprišiel skôr, aby som vyjadril svoju sústrasť.“

„Ospravedlňovať sa nemusíte, môj pane,“ pootvorila bránu. „Čo vás privádza do Astatického archívu? Kondolencie asi nebudú jediný dôvod.“

„Máte pravdu,“ sklonil zrak. „Sú tomu už tri dni, čo sa potvrdilo podozrenie. Aspoň čo sa týka správ hraničiarskeho zboru Červených jazdcov. Jeden útok ešte neznamená, že sa prekliati odvážili na povrch. Ja ako lord z Astritika to nemôžem považovať za vyhlásenie vojny provincii.“

„Už skôr som vás, môj pane, chcela požiadať, aby som mohla vyšetrovať tento útok.“

„Majster Okapia, máte môj súhlas. Aj tak by som vám v tom nebránil," zamyslel sa a poškrabal na ňufáku. „Je tu ešte jedna vec..." odmlčal sa. „Stretol som jedného čarodeja. Z univerzity. Ešte som ho nevidel."

„Máte určité podozrenie? Alebo len zlé tušenie?"

„Skôr zlé tušenie. Majster Selínius zo Zlatoprutu. Vyšší, postarší, strieborné vlasy. Na krku má tetovanie. Ruža."

Okapia sa zarazila. Akoby ho poznala, ale len si nevedela zaradiť meno.

„Jedného čarodeja menom Selínius som poznala. Pred rokmi žiadal o členstvo v Astatickom archíve. Ten však bol z Gewohradu. Pozrieme sa na to. Na to tetovanie by som sa však, byť vami, môj pane, spýtala čarodejov z univerzity. My si nevedieme záznamy o kúzelníkoch. My svojim dôverujeme a preto majú slobodu v tom, kde budú študovať."

Paris prikývol.